

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/462/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612215964
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6612215964.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Novotnej a sudcov JUDr. Aleny Antalovej a JUDr. Jozefa Zlochu právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Lučenci, č.k. 10C/146/2012-172 zo dňa 17.12.2014, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom č.k. 10C/146/2012-172 zo dňa 17. decembra 2014 zamietol žalobcom podanú žalobu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom okresného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v 15-dňovej zákonnej lehote. Súd zároveň zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Vo veciach vedených na okresnom súde pod sp. značkami 10C/146/2012, 10C/187/2012, 10C/150/2012, 10C/139/2012, 10C/138/2012, 10C/134/2012, 10C/132/2012, 10C/130/2012, 10C/129/2012, 10C/124/2012 a 14C/180/2012 súd uznesením č.k. 10C/146/2012-25 zo dňa 05. septembra 2013 rozhodol o spojení vecí na spoločné konanie, ktoré boli ďalej vedené pod spoločnou spisovou značkou 10C/146/2012.

Okresný súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisu a pripojenými exekučnými spismi sp. zn. 8Er/39/2011, sp. zn. 9Er/1106/2010, sp. zn. 14Er/1104/2010, sp. zn. 14Er/1106/2010, sp. zn. 9Er/16/2009, sp. zn. 6Er/17/2009, sp. zn. 12Er/18/2009, sp. zn. 21Er/315/2010, sp.zn. 14Er/2/2010, sp. zn.14Er/1048/2008 a sp. zn. 9Er/17/2009. Exekučným titulom bol v každom pripojenom spise rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súd. Súd zistil, že niektoré exekučné konania boli začaté do 31. mája 2010 a niektoré až po 1. júni 2010. Vo všetkých exekučných konaniach súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie v lehote 15 dní. Súd na základe vykonaného dokazovania uviedol, že ani v jednom z predmetných exekučných konaní nedošlo k situácií, že by exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v stanovenej 15 dňovej lehote. Súd však konštatoval, že aj v prípade, kedy by v stanovenej lehote rozhodnuté nebolo, neznamená nedodržanie tejto lehoty automaticky prietah v konaní, pretože pokiaľ je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd 15 dňovou lehotou na rozhodnutie o udelení poverenia nie je viazaný. Súd uviedol, že nesprávny úradný postup exekučného súdu v dôsledku porušenia povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nezistil. Žalobca v priebehu

konania nepreukázal nesprávny úradný postup súdu, resp. existenciu prietáhov v konaní, ktorý je jedným z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Súd v závere uviedol, že žalobca navrhol vykonať dokazovanie znaleckým posudkom na preukázanie výšky vzniknutej škody. Navrhnutý dôkaz však nebolo potrebné vykonať, pretože žalobca nepreukázal vznik zodpovednosti za škodu, a teda by bolo nevhodné vykonať dokazovanie o samotnej výške škody. Z tohto dôvodu súd žalobu ako právne neopodstatnenú zamietol. Keďže žalovaná, ktorá mala v konaní úspech, si žiadne trovy neuplatnila, súd jej právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. V odvolaní uviedol, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pričom poukázal na skutočnosť, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, aj keď riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania z dôležitých dôvodov. Nebolo prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom súd vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Súd ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania. Podľa názoru žalobcu súd vychádzal z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti a tým nesprávne aplikoval ustanovenie §101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. Žalobca ďalej uviedol, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých vychádzal súd pri svojom rozhodovaní a ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, a preto podľa jeho názoru došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Namietal aj skutočnosť, že žalobcovi bola odňatá možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci, nebol oboznámený s obsahom dôkazov, prednesov, sám nemal možnosť sa k daným veciam vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Žalobca uviedol aj skutočnosť, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej konštatoval, že súd úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov, na publikačné výdavky spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdavky (urgovanie a kontrolu stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti považuje rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je prejavom svojvôle súdu, preto je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku nie je vôbec zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, pričom sa to rovnako týka aj chýbajúcich dôkazov pri nemajetkovej ujme. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody prostredníctvom znaleckého posudku, vyhotovenie ktorého zabezpečil. Súd však neprípustne skrátil dokazovanie len na dôkazy vykonané ex offa, žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Ďalej uvádza, že napriek tomu, že súd sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, nenašiel pre túto nečinnosť a nesprávny postup žiadne objektívne ospravedlňujúce dôvody. Súd porušenie práva nekonštatoval a napriek tomu na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Žalobca namietal, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdному pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavný súd Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom. Rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 2 a § 156 ods. 1, 3 O.s.p. čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici potom, ako súd dospel k záveru že odvolaniu nebolo možné vyhovieť.

Podľa §3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012

- (1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci
- a) nezákonným rozhodnutím,
 - b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
 - c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
 - d) nesprávnym úradným postupom.
- (2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Odvolačný súd po preskúmaní veci z dôvodov uvedených v odvolaní zistil, že prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Odvolačný súd nenašiel dôvod, aby sa od logických a presvedčivých argumentov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku odklonil, a preto naň v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

Z obsahu súdneho spisu odvolačný súd zistil, že predmetom sporu bolo právo navrhovateľa na zapletanie náhrady majetkovej škody spolu 1 375,- Eur a nemajetkovej ujmy spolu 3 511,- Eur, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom okresného súdu ako súdu exekučného pri výkone verejnej moci. Žalobca už v žalobe žiadal, aby nadriadený súd v zmysle § 12 Občianskeho súdneho poriadku rozhodol pred prvým prejednaním veci o prikázaní veci inému súdu, pretože sudcovia vecne a miestne príslušného Okresného súdu Lučenec sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania. Svoju žiadosť oprel o tvrdenie, že okresný súd zapríčinil svojim nesprávnym úradným postupom vznik škody na strane žalobcu, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Ak bol sám tento súd škodcom v spore medzi žalobcom a štátom, tak je vylúčený, aby prostredníctvom sudcov rozhodol predmetný spor. Z dôvodu námietky zaujatosti vznesenej žalobcom, z ktorej vyplynulo, že pridelením tejto veci ktorémukoľvek zo sudcov konajúceho súdu by právo navrhovateľa na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom bolo prerušené, keďže neexistuje podľa rozvrhu práce na súde žiaden sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý, predložil okresný súd nadriadenému súdu na rozhodnutie námietku zaujatosti vznesenú žalobcom. Nadriadený súd o nej rozhodol tak, že v prejednávanej veci vylúčil z rozhodovania len toho sudcu, ktorý konal v navrhovateľom namietanej exekučnej veci. Ostatných sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania v tejto veci nevylúčil a nevylúčil tak ani konajúceho sudcu. Aj keď je podkladom práva žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá to automaticky pomer sudcu k veci. Preto neexistuje žiaden relevantný dôvod k tomu, aby bol zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený. Zákonného sudcu, ktorý prejednáva a rozhoduje vec na vecne a miestne príslušnom súde, nemožno vylúčiť z prejednávania a rozhodnutia veci len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci, mala byť žalobcovi spôsobená škoda (rozhodnutie NS SR č. k. 3Cdo 102/2013). Je potrebné zdôrazniť, že tak ako je neústavné, aby vo veci rozhodoval vylúčený sudca, takisto je neústavné, aby bol z prejednávania a rozhodnutia veci vylúčený taký sudca, ktorý vo veci nie je zaujatý. Na tom nič nemení ani fakt, že žalobca z dôvodu nesúhlasu s tým, že konajúci sudca nie je vo veci vylúčený, podal ústavnú sťažnosť z dôvodu porušenia jeho základného práva zaručeného mu článkom 46 ods. 1 Ústavy ako aj článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivý súdny proces. Odvolaciemu súdu je aj z iných rozhodnutí Ústavného súdu SR napr. 1 ÚS 89/2013 zo dňa 6.2.2013, 1 ÚS 92/2013 zo dňa 13.2.2013, ktorými už rozhodoval o obdobnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniam nadriadeného súdu zrejme, že tento návrh bol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie odmietnutý. A keďže iné dôvody, pre ktoré by mal byť zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený okresným súdom a ani odvolacím súdom zistené neboli, je námietka žalobcu o tom, že vo veci rozhodoval nezákonný a nezaujatý sudca nedôvodná. Odvolačný súd preto žalobcovu námietku, podľa ktorej v konaní rozhodoval vylúčený sudca, vyhodnotil ako nedôvodnú.

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd ďalej zistil, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde v Lučenci pod č. 6Er/17/2009 súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia dňa 09. januára 2009. Súd o žiadosti rozhodol udelením poverenia dňa 26. januára 2009. Exekučné konanie bolo uznesením 6Er/17/2009-17 zo dňa 20. februára 2012 zastavené. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 9Er/17/2009 súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 16. decembra 2008. Súd o žiadosti rozhodol udelením poverenia dňa 12. januára 2009. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 12Er/18/2009 žiadosť o udelenie poverenia podal súdny exekútor dňa 9. januára 2009. Súd o žiadosti rozhodol udelením poverenia dňa 17. decembra 2009. Exekučné konanie bolo uznesením zo dňa 4. apríla 2011 zastavené. V exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde v Lučenci pod sp. zn. 14Er/1106/2010 súdny exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia dňa 25. novembra 2010. O žiadosti súd rozhodol udelením poverenia dňa 29. novembra 2010. Exekučné konanie bolo uznesením 14Er/1106/2010-16 zo dňa 13. decembra 2011 zastavené. Odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie potvrdil uznesením č.k. 13CoE/51/2012-30 zo dňa 26. apríla 2011. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 14Er/2/2010 súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 4. januára 2010; súd o žiadosti rozhodol udelením poverenia dňa 8. januára 2010. Dňa 12. augusta vrátil súdny exekútor okresnému súdu poverenie na vykonanie exekúcie, pretože exekúcia sa právoplatne skončila vymožením pohľadávky. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 14Er/1048/2008 žiadosť o udelenie poverenia podal súdny exekútor dňa 2. decembra 2008. O žiadosti súd rozhodol udelením poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie dňa 3. decembra 2008. V exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde v Lučenci pod sp. zn. 9Er/16/2009 súdny exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia dňa 9. januára 2009. O žiadosti súd rozhodol udelením poverenia dňa 12. januára 2009. Exekučné konanie bolo uznesením 9Er/16/2009-17 zo dňa 4. januára 2011 zastavené. Odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie potvrdil uznesením č.k. 16CoE/76/2012-44 zo dňa 27. marca 2012. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 21Er/315/2010 žiadosť o udelenie poverenia podal súdny exekútor dňa 25. novembra 2010. Súd o žiadosti rozhodol udelením poverenia dňa 1. decembra 2010. Exekučné konanie bolo uznesením 21Er/315/2010-15 zo dňa 15. apríla 2011 zastavené. V exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde v Lučenci pod sp. zn. 14Er/1104/2010 súdny exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia dňa 25. novembra 2010. O žiadosti súd rozhodol udelením poverenia dňa 29. novembra 2010. Exekučné konanie bolo uznesením 14Er/1104/2010-16 zo dňa 13. decembra 2011 zastavené. Odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie potvrdil uznesením č.k. 1CoE/88/2012-29 zo dňa 21. marca 2012. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 9Er/1106/2010 žiadosť o udelenie poverenia podal súdny exekútor dňa 25. novembra 2010. Súd o žiadosti rozhodol udelením poverenia dňa 6. decembra 2010. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 8Er/39/2011 žiadosť o udelenie poverenia podal súdny exekútor dňa 17. januára 2011. Súd o žiadosti rozhodol udelením poverenia dňa 20. januára 2011. Exekučné konanie bolo uznesením 8Er/39/2011-15 zo dňa 15. decembra 2011 zastavené. Odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie potvrdil uznesením č.k. 2CoE/314/2013-37 zo dňa 25. októbra 2013.

Žalobca sa podanými žalobami domáhal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu náhradu škody a nemajetkovej ujmy z toho dôvodu, že exekučný súd nepostupoval v súlade so zákonom, keď v exekučnom konaní, ktoré začalo na návrh žalobcu nerozhodoval v lehote podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Zb. (Exekučný poriadok), t.j. v lehote 15 dní o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Výšku škody žalobca vyčíslil ako náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky. Dôvodil, že mohol pri včas vydanom rozhodnutí exekučného súdu uskutočniť rad iných krokov, ktoré by zvýšili jeho úspech pri vymáhaní pohľadávky a jeho príslušenstva. Náhrada nemajetkovej ujmy ma podľa žalobcu základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej sankcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že prvostupňový súd predvolal účastníkov konania na pojednávanie riadne a včas a zároveň ich vyzval, aby predložili alebo označili dôkazy, a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu prevzal predvolanie 4.12.2014. Pojednávanie bolo nariadené na deň 17.12.2014, preto lehota na prípravu bola zachovaná. Žalobca doručil prvostupňovému súdu 15.12.2014 elektronicky návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pretože podľa jeho názoru nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie vecí na pojednanie a rozhodnutie nestranného súdu. Súčasne podal návrh na prerušenie konania až

do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, ktorú podľa tohto podania podal na ústavný súd. Žalobcovi bolo vyjadrenie žalovanej doručené. Okresný súd návrhu na prerušenie konania ani návrhu na zrušenie pojednávania nevyhovel. Na nariadenom pojednávaní rozhodol, že vec prejedná v neprítomnosti účastníkov konania. Rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania pre nesplnenie podmienok podľa § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. konštatoval, že o námietke zaujatosti rozhodol nadriadený súd a zákonný sudca nebol vylúčený z pojednania a rozhodnutia prejednávanej veci. Uviedol tiež, že subjektívny názor účastníka konania nezakladá dôvod pre legitímne obavy z nestranného a nezaujatého rozhodovania. Poukázal pritom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3Cdo 102/2013 zo dňa 11.3.2013 a Nc/14/2010 zo dňa 31.5.2010. Súd rozhodol aj vo veci samej napadnutým uznesením.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolacia námietka, podľa ktorej prvostupňový súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a že v konaní rozhodoval vylúčený sudca neobstojí. O tom, že konajúci sudca nebol vylúčený z pojednania a rozhodnutia veci rozhodol právoplatne nadriadený súd. Prvostupňový súd postupoval v súlade s ustanovením § 101 Občianskeho súdneho poriadku, keď prejednal vec v neprítomnosti účastníkov, ktorí boli riadne predvolaní a ktorým bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. po tom ako zistil, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania a nezistil dôvod na odročenie pojednávania. Takýto postup v žiadnom prípade nemožno hodnotiť ako procesný postup okresného súdu, ktorý by založil vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, resp. postup, ktorým by bola žalobcovi odňatá možnosť konania pred súdom.

Pokiaľ okresný súd vec prejednal na pojednávaní, ktoré bolo riadne a včas nariadené a rozhodol vo veci samej, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca sa tejto možnosti zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Odvolací súd je toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Keď tu takéto dôvody chýbali a žalobca sa pojednávania nezúčastnil, sám si zmenil možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné práva.

V predmetných konaniach súd rozhodol o žiadosti na udelenie poverenia doručenej mu vždy do pätnástich dní. Neobstojí preto ani tvrdenie žalobcu, že rozsudok nebol dostatočne odôvodnený, keď súd zistil, že poverenie pre exekútora nebolo vydané v 15-dňovej lehote a napriek tomu žalobu o náhradu škody zamietol. Podstatné v daných prípadoch bolo, že exekučný súd rozhodol v krátkych lehotách do 15 dní, čo v žiadnom prípade nemožno považovať za nezákonný postup, a čím je vyvrátené žalobcove tvrdenie, že sa tak nestalo.

K žalobcovej námietke, že prvostupňový súd neprípustne skrátil dokazovanie a žalobcu nepoučil o možnosti predkladať dôkazy je potrebné uviesť, že táto námietka nezodpovedá obsahu súdneho spisu. Žalobca bol poučený o tom, že má právo predkladať dôkazy do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania už v predvolaní na súdne pojednávanie. Napriek riadnemu predvolaniu sa na toto pojednávanie nedostavil. Navyše táto námietka ani nesmeruje alebo nekorešponduje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, keď žaloba nebola zamietnutá z dôvodu, že žalobca nepreukázal výšku škody, ale z dôvodu, že nebola splnená podmienka zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pretože nebol zistený nesprávny úradný postup, o ktorom tvrdil žalobca, že takýmto postupom je.

Žalobca namietal predčasnosť napadnutého rozhodnutia, ktoré bolo vydané skôr, ako bolo rozhodnuté o návrhu na prerušenie konania. Keďže žalobca podal návrh na prerušenie konania, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že prvostupňový súd rozhodol o žalobcových návrhoch na prerušenie konania. Žalobca v odvolaní ani netvrdí, že by ním tvrdené porušenie povinnosti prvostupňovým súdom malo mať za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Takýto žalobný dôvod neobstojí, pretože nie je v súlade ani s § 109 Občianskeho súdneho poriadku ani s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Naopak, ak nie sú žiadne dôvody na prerušenie konania bez ohľadu na to, či sa žalobca domnieva, že takéto dôvody sú, súd je povinný postupovať v konaní tak, aby bolo rozhodnuté plynulo a bez prieťahov. V danej veci nebol dôvod na prerušenie konania, pretože prvostupňový súd bol viazaný právoplatným rozhodnutím nadriadeného súdu o tom, že konajúci sudca nebol vo veci vylúčený. Žalobca ani v odvolaní proti prvostupňovému

rozhodnutiu netvrdil, že o jeho ústavnej sťažnosti prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, teda že bola jeho sťažnosť Ústavným súdom SR prijatá na ďalšie konanie v zmysle § 23 ods. 3 zákona o ústavnom súde č. 38/1993 Z. z.

Podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej správy štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z uvedeného vyplýva, že ide o objektívnu zodpovednosť, predpokladom ktorej je nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Bez splnenia ktoréhokoľvek z uvedených troch predpokladov nemá štát za škodu zodpovednosť. Bez toho, aby bol v konaní jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup, ktorý by mal za následok vznik škody alebo nemajetkovej ujmy, nie je dôvod zaoberať sa výškou škody a ani príčinnou súvislosťou medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Keďže v prejednávanej veci nebol zistený nesprávny úradný postup v konaní exekučného súdu a ani nebol preukázaný, nemohlo dôjsť k zodpovednosti štátu za škodu, a preto okresný súd správne postupoval, keď s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu nezisťoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa z jeho správnych dôvodov potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2, 3 O.s.p.).

Odvolací súd rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal, pretože svoje trovy v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. Úspešným bol žalovaný, avšak si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil, a preto mu súd ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.